

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXXII. ÉVF. 1932 DECEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI
ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FIDELIUM
ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: «Jöjj el, édes Üdvözlőnk!» — *Kupka Izabella:* Advent. — *Munkácsi László:* Hófehér ostya. — *Oetter György dr.*: Az Eucharisztia mint áldozat. — *Mikula László:* Több szeretetet! — Ez az igazi kereszténység. — *Központi:* Decembéri imaszándékunk. — *Kirdy Ódonné:* Tűz a domboldalon.

December 8-án 10 órakor ünnepi nagymise és közös szentáldozás lesz kongreganistáink részére az Örökimádás-templomban. Aki akadályozva van 10 órakor, a reggel 7 órai szentmisén áldozhat. Délután ¼6 órakor az összes kongreganisták számára szentbeszéd és fogadalommegújítás. Beszél és a fogadalmat kiveszi *dr. Mészáros János* prelátus-kanonok, plébános, érseki helytartó.

Lisieuxben ünnepélyes keretek közt adták át a Szent Terézke tiszteletére küldött zászlónkat nov. 27-én. Az átadást a következő francia nyelvű távirat tudatta: Lisieux, 1932 nov. 27. Örökimádás zárda, Budapest. «A magyar zászlónak Szent Teréz Kármelében való elhelyezése alkalmából háláját és mélységes érzelmeit fejezi ki a kármel kanonokja és a franciaországi magyar katolikus misszió. *Kozma Abbé.*»

Nagyon örülünk annak, hogy az Oltáregyesület kezdeményezésére és munkájával készült ez a szépséges magyar zászló eljuthatott a lisieuxi Kármelbe. Különösen fontos ez most, országunk nehéz napjaiban, hogy a magyar zászlóra hímzett gyászkeretes magyar térkép és felirata: «Itt várják epedve rózsaszedet». Szent Terézke szentélyében folytonos könyörgés legyen e kedves, tevékeny szenthez, hazánk sorsának jobbrafordulásáért.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Litánia Szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»... ..	—10
Régi teljes évfolyam	1-20	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröms» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füze	—30	Fehér lillom... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis Szent Terézia szelleme	3-50		
Litánia latin szöveggel	—50		

„Jöjj el, édes Üdvözítőnk!”

IOV fohászodik az adventi ének! Most az Úr eljövetele után közel 2000 évvel, a trónjára helyezett legfelségesebb Oltárszentség előtt. Mit akar mondani a könyörgő hívás: «Jöjj el, édes Üdvözítőnk!» Hiszen itt van; itt él közöttünk az Eucharishtiában és eljön hozzánk a szentáldozásban.

Azt akarja kérni a hívő lélek, hogy az *Úr Jézus jöjjön el életében mindennév.*

Töltse be a lelkét. Legyen ott értelmében, akaratában, törekvései és vágyaiban, cselekedeteiben, szóval: egészen az Úr Jézus uralma alatt akar lenni. Azt akarja, hogy lelkében minden az Úr Jézusé legyen. Ez az értelmé az adventi fohásznak. Hiszen mennyi még a gyarlóság bennünk! Hány helyen bújik ki lelkünkben a rendetlen önszeretet! Hányszor győznek fölöttünk szenvedélyeink! Mennyi gondolatunk, mennyi akarásunk, mennyi cselekedetünk van, amit nem az Úr Jézus irányít! Ime az adventi Krisztus-hívás létjogosultsága.

Az advent van hivatva arra, hogy az Úr Jézus eljövetelének gyümölcseit megteremje a társadalomban is. A társadalom az egyéniségek harmónikus összetevője. Ha az egyes lelkében benne él Krisztus, a társadalom arcának is Krisztus-arcnak kell lennie; a társadalom szívének az Úr Szíve szerinti cselekedeteket kell produkálnia és az Úr Jézus evangéliumának megvalósítását kell felmutatnia. Ez a «Jöjj el, édes Üdvözítőnk» értelme a társadalom szempontjából.

De van e hívásnak oltáregyesületi értelme is. Az Oltáregyesület is hívja az Üdvözítőt. Hívja először azért, hogy isteni kegyelmeinek egész lendületével hasson az egyesületi tagokra és hívja azért, hogy a hívő katolikusok ismerjék meg az eucharisztikus Jézust mindannyian. Alig van jobabb és az Úr Szíve szerintibb kívánság. Katolikus testvéreink között még hány nem tartozik az Úr Jézus eucharisztikus birodalmához! És hányan vannak, akik odatartoznak ugyan, de nem olyan lelkes hívei, mint azt a lán-

goló isteni szeretet és kimondhatlan Kegyesség megérdemelné. Ragyogjon föl az Úr előttünk megdicsőülésének táborhegyi fényében, megváltói áldozatkészségében és ösztönözzön bennünket oltáregyesületi munkára, áldozatokra, ha kell, csodálatos kenyérszaporításra, a felebaráti szeretet mezején mindenütt a Krisztus megjelenítésére, hogy Ő hirdettessék, és érvényesüljön mindenben és mindenütt.

Ez az értelme az adventi fohásznak: *„Jöjj el, édes Üdvözítőnk!”*

Mdrai Gyula dr.

ÁDVENT

Csillagtalan, bús, ködös éjszakában,
Sóvárgók kitért karja vár:
Ó égi követ, jöjj el hozzánk, kérünk!
Jöjj, üdvözítő nagy király!

Sörétebbek nem voltak tán az ősi
Messiás-váró századok...
Új bálványoknak tömjéneznék im ma
Bűn átka-sújtott milliók!

Hitük fáklyája régen kialudván,
Ösvényt veszítve bolyganak;
Ott rút szenvedély vörös fénye izzik...
Emitt mind több jaj s könny fakad...

Kiszáradt földünk tikkadt sóhajtását,
Halljátok meg, ó Magasok!
Balzsam-kegyelmet vergődő szívünkbe
Ó Egek, harmatozzatok!

Nyilatkozz meg, ó Jézus, e világnak!
Mutasd meg fényes arcodat...
Nyugtassa e háborgó élettengert
Vihart-űző csodás szavad!

Add, Tassanak, kik eddig nem ismertek!
Szárítsd a búsak könnyeit...
Ne vesszen lelkünk e halálos téiben:
Löveld ránk Szíved lángjait!

Prófétahittel — advent éjszakában —
Sóvárgók szomjú lelke vár:
Jöjj el, ó jöjj, kit oly epedve vágyunk:
Jöjj, üdvözítő nagy Király!

Kupka Izabella.

HÓFEHÉR OSTYA.

Ragyogó fehér, parányi Ostya,
Óstiszta Élet, éltető Erőm!
Lepel-resteddel tudsz-e szeretni
Forrón, lélekből, lelket megnyerőn?

Szűzibb a hónál hófehér Teste,
Gyengéd karjait felém kitérja;
Tűzet sugároz két mély szeméből...
Szeret, mert lelkek szerető Királya.

Munkácsi László.

Az Eucharisztia mint áldozat.

DERENGENI kezd a reggel a világon, a falucskák és a városok házai közt. Az éjjeli pihenés után újra megindul az élet folyama. Zúg, rohan, nevet, és sír, küzködik és alulkerül, remél és lemond. Ébrednek a házak és szobák, a kunyhók és paloták, a fejek és szívek. Ahol azonban katolikusok laknak, ott az emberek az Isten házának oltára köré sereglenek. Legyen bár az a templom egyszerű, mint a bugacmonostori nádfödeles kis viskó, pazarul pompázó palota, mint az Örökimádás temploma, vagy akár a római Szent Péter bazilika, minden oltáron a katolikus élet középpontját, a szentmiseáldozat bemutatását ragyogják be a felkelő napnak aranybíbor sugarai (Klug: Az örök források, 103.).

Mi is elindulunk. Hála Istennek, mindig többen megyünk! De nécsak imakönyvet vigyünk magunkkal, hanem az eszünket és hitünket, a szívényket és benne a kegyelem tüzetől táplált istenszeretetünket is. Nemcsak imádkozni jövünk, hanem részt kérni, részt venni az Újszövetség áldozatában, amelyben a mi Urunk Jézus Krisztus a kenyér és bor színe alatt mennyei Atyjának feláldozza magát. Szemünk az oltárra tapad, a szentmisének jól ismert szertartásait nézzük és mégis a Golgota útját járjuk, a keresztfá áldozatát látjuk és ha nagyon elmélyedünk benne, az átváltozás és úrfelmutatás pillanatainak misztikus csöndjében és misztériumos homályában szinte halani véljük a keresztfáról hulló vércseppeket.

A lelkünk mélyébe írt törvény, hogy áldozat után áhítozunk, olyan áldozat után, amelyet az Isten is kegyesen fogad. Úgy érezzük, *önfelajánlással* kifejezésre kell juttatnunk, hogy Isten teremtményei vagyunk és kiolthatatlan vágyakozással várjuk, vajjon jelét adja-e az Isten, hogy elfogadja önfelajánlásunkat. Ezt keressük minden áldozatban. Önmagunkat fel nem áldozhatjuk, oda nem adhatjuk s ezért áldozatunknak *tárgyat* keresünk, amelyen megfelelő *szertartások* kifejezésre juttatják önfeláldozó lelkületünket. Kain a föld gyümölcsét égette el, Ábel nyájának legszebb állatát ölte le, Melchizedek kenyeret és bort tett az oltárra önfeláldozásának jeleként és mindegyik figyelte, hogy kegyesen fogadja-e az Isten az ő áldozatát. Az Isten után vágyódó, de a bűn sötétségében vergődő ember pedig úgy érezte, hogy ezek és hasonló áldozatok csak nagyon tökéletlenül juttatják kifejezésre önfeláldozó lelkületét s ezért mindig újabb áldozati tárgyakat talált ki, olyanokat, amelyeket ma nem az Isten, de még az emberek előtt sem szabad megnevezni, míg végül már az emberáldozattól sem riadt vissza. És míg az emberiség ily módon óriási erőfeszítéssel folyton új áldozatokat és rítusokat talált ki, egyre hajmeresztőbb misztériumokat karolt fel, mialatt az áldozatok száma folyton növekedett, az emberiség mégsem tudott megbizonyosodni arról, hogy Isten kedvét leli abban, amit eléje visz áldozat alakjában. Csak a Golgotán simulnak el ennek

az áldozathajszolásnak a viharjai: a keresztfán megnyugszik az Isten tekintete (Schütz: Krisztus, 167.).

Az emberi természetnek ezt a vágyódását igazi és Istentől is elfogadott áldozat után teljes mértékben kielégíti a mi szentmisénk, amelyben «Istennek igazi és valóságos áldozatot mutatunk be» (Trienti zsin.). Ezt az áldozatot is kegyesen fogadja az Isten, hiszen nem független a keresztdozottól, sőt a szentmisében és a keresztfá oltárán lényegében azonos áldozat folyik: «egy és ugyanaz az áldozat, ugyanaz az áldozat bemutatója most a papság közvetítésével, aki akkor a keresztfán önmagát áldozta fel; csak az áldozat módja más» (Trienti zsinat). Éppen azért rendelte a mi számunkra Krisztus Urunk a szentmiseáldozatot, hogy azt az egyszerű, Isten előtt mindenek felett kedves véres áldozatot megújítsa, hogy annak az emléke, és eleven hatóereje a világ végéig fennmaradjon.

I. A szentmise «igazi és valóságos áldozat» tanítja hitünknek a szentmisére vonatkozó első sarkalatos tétele. Tudjuk nagyon jól, hogy ennek a hittitoknak a legmélyére elhatolni nem tudunk, de annyit mégis megkérdezhetünk: miért igazi áldozat a szentmise? mi teszi azt áldozattá?

Kegyeletes lelkületünk a keresztdozottól kér feleletet. Az igazi és valóságos áldozat volt, a szentmisének is ilyennek kell lennie. A keresztfán felajánlotta magát az Isten Fia az ő mennyei Atyjának s így megvolt benne minden áldozatnak lényeges alkotórésze: a *felajánlás*. Az Üdvözítőnek *célja* volt ezzel a felajánlással: elismerte az Atyát a világmindenség Urának; ezért megalázta magát mennyei Atyja előtt, «engedelmes lévén a halálig». Isten kegyesen fogadta áldozatát: a keresztfán át a feltámadás dicsőségére jutott és az Atya jobbán ül. És oly módon áldozta fel magát, hogy kifejezésre jusson az önfeláldozó *lelkülete* is; a kereszttűtnak minden állomása, a kínvallatás, a töviskorona, a megostoroztatás, minden egyes vércsepp Krisztus áldozati lelkületét juttatja kifejezésre. A keresztfán áldozatának betetőzése volt, hogy saját életét tökéletesen feláldozta Istennek. A keresztdozat olyan önfelajánlás volt, amelynek szertartása a lehető legtökéletesebben és egészen érzékelhető módon kifejezésre juttatta Krisztus Urunk áldozati lelkületét és áldozatának célját.

Az igazi áldozatnak ezen mozzanatai közül mi van meg a szentmisében? A szentmise is felajánlás, amelyben ugyanaz az Üdvözítő az áldozat bemutatója és tárgya, mint a keresztfán. Mikor elhangzanak az *dítvátoztals*, a consecratio szavai, a kenyér és bor külső színe alatt Ő maga jelenik meg. Tehát a szentmiseáldozat lényegét a consecratio szertartása és ténye fejezi ki. Nyilvánvaló, hogy a consecratióban kell azt keresnünk, ami a szentmisét igazi áldozattá teszi. Az áldozat szertartásának kifejezésre kell juttatnia az áldozat célját és a bemutató áldozati lelkületét. A consecratio kifejezésre juttatja, hogy az Üdvözítő elismeri az Atyát a világmindenség Urának, aki előtt megalázza

magát, hogy most már ne csak a maga számára, hanem a megváltott emberiség számára is biztosítsa az Isten-közösség dicsőségét és boldogságát. De kifejezésre juttatja az Úr Krisztus áldozati lelkületét is, mégpedig titokzatos módon, amelyet teljesen feltárni nem tudunk. Mivel a consecratio mindezt — ha a misztérium fátyola alatt is —, de kifejezésre juttatja, a szentmisét igazi és valóságos áldozatnak kell tartanunk.

Egyes nagy hittudósok még mélyebbre akartak hatolni a misztériumban és azt is kutatták, hogyan juttatja kifejezésre a consecratio Krisztusnak önfeláldozó lelkületét. Úgy vélték, hogy az igazi áldozatban az áldozat tárgyának meg kell semmisülnie. Az élő áldozatokat megölték, amiként Krisztus is meghalt a keresztfán. Szerintük tehát az igazi áldozat lényegéhez még az *áldozati tárgy megsemmisülése*, vagy ezzel egyenlő értékű megváltoztatása is hozzátartozik. Úgy vélik, hogy ez a szentmisében is megtörténik, de nem fizikailag — a megdicsőült Krisztus többé már nem hal meg, a halál őrajta már nem uralkodik —, hanem az áldozat természetének megfelelően misztikus módon. A consecratio szavai itt — mint mondják, hogy a dolgot megvilágítsák — egy titokzatos kard szerepét veszik fel azáltal, hogy elválasztják egymástól Krisztus testét és véré. Mások nem a testnek és vérnek külön consecratiójára fektetik a fősúlyt, hanem arra, hogy az élő Krisztus a kenyér és bor külső színe alatt nem használhatja érzékeit; nem lát, nem hall, nem mozdul, nem végez életfunkciókat s így a consecratóban hialyszerű változás történik rajta. Ismét mások megelégszenek annyival, hogy Krisztus Urunk, ég és föld királya, a consecratio szavai folytán nemcsak mennyei dicsőségéből, hanem emberi alakjából is kivetkőztetett, erőltetett, kényszerített helyzetbe kerül a kenyér és bor külső színei alatt. De mindezek a magyarázatok a misztérium fátyolát nem lebbentik fel, nem magyarázzák meg érthetőbben, hogy miként juttatja kifejezésre a consecratio Krisztus áldozati lelkületét. Éppen azért az igazi áldozat lényegéhez nem tartozik hozzá az áldozati tárgy megsemmisítése, vagy ennek megfelelő elváltoztatása. Az az igazi áldozat az áldozati tárgynak felajánlása, amelyben az áldozat tárgya körüli szertartás kifejezésre juttatja az áldozat célját és az áldozó önfelajánló lelkületét. A szentmisében a consecratio misztikus módon, de kifejezi Krisztus Urunk áldozati lelkületét és célját, a szentmise igazi áldozat.

2. Újabb fényt derít a szentmiseáldozatra, hogy *a szentmise a kereszti-áldozat emlékéét őrizi* és azt megjeleníti, *megújítja*. A consecratio pillanatában megnyílik az ég és oltárainkra száll a mennyei oltárról az az áldozat, amelyet Jézus Krisztus a keresztfán kezdett bemutatni és azóta a mennyben állandóan bemutat. A régiek jámbor hite a szentmisét képeiken úgy ábrázolta, hogy az oltár fölött látható Krisztus a Kálvária keresztjén, oldalsebéből sugárban csorog szent vére a miséző pap kelyhébe. Ez az ábrázolás megfelel a valóságnak, mert a kenyér színe alatt az a szent test van, amely a kereszten függött,

a kehelyben az a szent vér forr, amely a keresztfán a mi üdvösségünkért kiontatott. A keresztfáldozatnak és a szentmiseáldozatnak ez az egymáshoz tartozása és viszonya szintén hitünk misztériumai közé tartozik.

A hittudósok a hittudomány fényénél erre a titokra is rávilágítanak és kitérően, mértéket tartva, kegyeletes lélekkel kutatják annak értelmét.

A Szentírás és a hagyomány tanítja, hogy nekünk egy áldozatunk van. Szent Pál apostol szerint Krisztus Urunknak nincs arra szüksége, hogy naponként mutasson be új áldozatot, mint a többi papok: «Ézt egyszer megcselekedte, önmagát feláldozván» (Zsid. 7, 27). «Nem is bakok, vagy borjak vére által, hanem a saját vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe» (Zsid. 9, 12). Nem is teszi, «hogy gyakran áldozza fel önmagát... egyszer jelent meg az idők teljességében, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És amint el van határozva, hogy az emberek egyszer meghaljanak... úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy a sokaknak bűneit elvegye» (Zsid. 9, 24—28). Azért a szentmise is — bár igazi és tulajdon áldozat — lényegében bele kell olvadnia egyetlen nagy áldozatunkba: a keresztfáldozatba.

Hogyan értsük ezt? Mondhatjuk a hittudóssal (De La Taille S. J.: *Mysterium fidei*), hogy minden igazi áldozatban négy mozzanatot figyelhetünk meg: a felajánlást, az áldozati cselekményt, az áldozatnak Isten részéről történt elfogadását és az áldozat gyümölcseiben való részesedést. A keresztfáldozat felajánlása az utolsó vacsorán történt; mindaz, ami ott az Üdvözítő mondott és tett, elsősorban pedig a legméltóságosabb Oltáriszentség alapítása és a szentmise rendelése, az mind a keresztfáldozatra vonatkozik: «Ez az én vérem kelyhe, mely értetek kiontatik a bűnök bocsánatára.» Az áldozat cselekménye a keresztfán történt, ahol Krisztus a vérét ontotta, mert nagyon érzékelhető módon akarta kifejezni áldozati lelkületét és célját, elsősorban az engesztelést. A keresztfáldozatot az Isten kegyesen fogadta, ezt bizonyítja Krisztus feltámadása, mennybemenetele, a Szentlélek eljövetele és egyáltalában Krisztus megdicsőülése a mai napig, mely így még szorosan hozzátartozik Krisztus áldozatához. Az áldozat gyümölcseiben való részesedés oly módon történik, hogy Krisztus a mennyországban valóságos áldozati tevékenységet fejt ki (Zsid. 8, 1) és a szentmisében keresztfáldozatának érdemeit értünk bemutatja.

Ebbe a mennyei áldozatba titokzatos módon bekapcsolódik a szentmise. Ahogyan Krisztus Urunknak megdicsőült, a mennyekben fizikailag is jelenlévő teste a legméltóságosabb Oltáriszentség által — áttörve a tér korlátait — sok helyen új jelenléte nyer, ugyanúgy a consecratio által Krisztus megdicsőült áldozata, mely az utolsó vacsorán kezdődött és a mennyei dicsőségben folytatódik, a mi oltárainkon titokzatosan megsokszorozódik és ez által a Kálvária áldozata — az idő korlátait áttörve — mintegy sok jelenidejűséget nyer. Tehát a szentmisében az áldozat lényege: a consecratio által

a keresztáldozat oltárainkon újból és szünet nélkül felajánlatik és misztikus módon jelenlévő lesz.

Fölséges elgondolás! «Amikor látod az Urat feláldozva ott felküdni és a papot az áldozat fölé hajolni és könyörögni, mindnyájunkat pedig ama drága vértől pirosítani, nem úgy tetszik-e, hogy már nem vagy emberek között a földön, hanem az égbe kerültél?» (Aranyszájú Szent János). Minden áldozatnak a célja: Isten közelébe férni, mennél közelebb jutni öhozá, szent szövetséget teremteni az Istennel. Isten tekintete megpihent a Golgotán, azt az áldozatot, mint minden elgondolható áldozatnál nagyobb szerűt és felsőbb-ségeset kegyesen fogadta az Isten és most minden egyes szentmisében titokzatos módon megjelenik ez az áldozat. Mikor mi az oltár köré gyülekszünk, az Isten szeme rajtunk pihen. Mikor Krisztus a keresztfa áldozatát bemutatta, a nap elsötétedett; a szentmise mindennap a hajnal arany sugarözönében ragyog és hirdeti nekünk, hogy a békeszövetség, a nagy kibékülés megtörtént, hogy itt találkozhatunk a kibékített Istennel.

Ne feledjük, hogy ennek az áldozatnak a tárgya maga az Üdvözítő, mégpedig most már az ő mennyei dicsőségében. Hozzá tartozik nemcsak megdicsőült teste, hanem misztikus teste is, amely mi vagyunk. A consecratio pillanatában magához ölel minket is Krisztus Urunk, mint saját testének tagjait és önmagával minket is áldozatul, fönséges dicsőítő és hálaáldozatul mutat be az Istennek.

Úgy menjünk minden szentmisére, hogy ami mondani valónk van az Isten számára és ami várnivalónk van tőle, azt leghívebben az áldozat juttatja kifejezésre. Istent kereső lelkünket, egész valónkat a consecratio szent pillanata egyesíti a mi elsőszülött testvérünkkel, az Úr Krisztussal, és mi

a Golgota vérében megfürödve, bizalommal nézhetünk az Istenre, mert ami adnivalója van az Istennek az imádkozó ember számára, az mind az áldozatban gyűlik fel és kivirágzik a mi üdvözítésünkre (Schütz: Krisztus, 166).

Dr. Oetter György.

Több szeretetet! — Ez az igazi kereszténység.

HA CSENDES estéken az oltár közelében időzünk, különös érzések hatják át lelkünket, egész új világ tárul elénk. Sokat lát-hall az ember, amit sehol másutt, amit soha máshol nem lát, nem hall. Vásári láрма csak meggyengülve jut a tabernákulum csendjéig. Itt ráül a lélekre a csendes est, rá az oltár hangulata — nyugodtan átgondolhatjuk dolgainkat, végignézhethjük a nap eseményeit: ítéletet mondhatunk róluk. Vagy ha ezt nem tesszük, jó, ha következtetéseket vonunk le a magunk számára.

A problémák többed-magukkal lépnek elénk és várnak feleletet. Szeretnénk tőlük szabadulni — de ez nehéz dolog. Jó, maradunk — de akkor tárgyaljuk meg őket az élet nagy Mesterével, hogy semmi kétség se maradjon utánuk!

Több szeretetet!

Ez nem könnyű, problematikus kérdés — de már 2000 évvel előbb megvolt rá a felelet. Erről nem lehet eleget beszélni. Ezt azóta is sokan, ezerféleképpen fejtegették, bogozgatták — de egy a felelet: több szeretetet!

Szabadság! Egyenlőség! Testvériség!

Testvériség! Mi mást akar ez a szó is jelenteni, ha nem azt, hogy — több szeretetet! Legyünk testvérek! Szeressük egymást több szeretettel — s akkor kialakul az igazi kereszténység, a krisztusi kereszténység!

Lehet, hogy a Kedves Olvasók közül valaki már járt Kínában. Én még nem. De el tudom képzelni egészen élénken a kaszt-rendszert (elhiszem azt, amit róla olvastam és hallottam). Itt önkéntelenül eszembe vág a nagy názareti Tanító szava: «Arról fogja mindenki megismerni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz». (Ju. 13, 35.) Hát azok szeretik, szerethetik egymást?! Az a szegény, megvetett pária nem mer fölnézni — nincs, aki rámosolyogjon, nincs, aki fölemelje. Testvériség! Ó, mily sötét, mily gyászos vagy! Nekünk ez fáj, lelkünk keservesen fölír. Nem csoda: pogány világ!

Igen, ez nem csoda; legalább is könnyebben megmagyarázható. De csodánál is több, hogy ez a rendszer — talán még fokozottabban, mint ott — megvan nálunk is, katolikusoknál, Krisztus követőinél, fájóbb, hogy megvan nálunk is, akiket az «élő kenyér» táplál, akik az «élet kenyere» nevelő-

dünk az élet harcosaivá! Sajnos, ez így van. De ez nem kereszténység! Ez nem krisztusi kereszténység!

Mennyivel közelebb állnak az isteni gondolathoz azok, akik — bár úrnők, vagy munkaadók — szeretettel bánnak az alkalmazottakkal, nem éreztetik szolgálta-voltuk miatt lekicsinylésüket, megvetésüket. Ezek tudják, hogy egy atya gyermekei, tudják, hogy testvércék vagyunk: «Mindnyájan Isten fiai vagytok... nincs szolgálta, sem szabad... ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban». (Gal. 3, 26. 28.)

Egy Atyát vallunk magunk fölött — honnan mégis azok a nagy különbségek, amiket mindenfelé tapasztalunk?! Ki az oka, mondjátok meg, ki az oka, az *úr-testvér-e* (ha így mondhatom, akkor nem; de ha *testvér úr*-nak kell mondanom, akkor igen), vagy a szolgálta-testvér, hogy nem tudnak egymáshoz közeledni, vagy, hogy az úr úr, a szolgálta csak szolgálta marad — még közös ünnepélyeken is?!

Én úgy gondolom — és ezt mindenki tudja — kevés a szeretet az egyes osztályokban lefelé, kevés a tisztelet fölfelé, hiányzik a kölcsönös megbecsülés, nincs krisztusi, nincs felebaráti — hogy ne is mondjam — nincs testvéri szeretet köztünk. Hát ez kereszténység?!

«Miatyánk» — imádkozzuk mindennap. Erre az imára Jézus tanított minket. (Mt. 6, 9—13.) Egy Atyánk van, mi testvérek vagyunk. Jézus maga mondta: «Mindnyájan testvérek vagytok... mert egy a ti Atyátok, ki mennyekben vagyon. (Mt. 23, 8. 9.)

Hogy festene, ha a testvérek, akik egy atyának gyermekei, lenéznék egymást, talán csak azért, mert az egyik csinosabb, erősebb, vagy talán azért, mert nem sánta, vak, mint a másik?! «Isten! hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi emberek, rabló, igaztalan...» (Lk. 18, 11.) Így imádkozott a gögös, az öntelt farizeus. Hogyan lehet ez a bűnös, de bűnbánó vámosnak testvére, annak a vámosnak, aki így imádkozik: «Isten! légy irgalmas nekem, bűnösnek». (Lk. 18, 13.)

Sokszor mi gondoljuk, hogy ez, vagy az, aki kiváló tehetségek, szép tulajdonságok ura, büszke ez égi (mert valóban az!) adományokra és így gondolkozunk: ez nem méltó erre; — mit tennék én ennek helyében?! — milyen büszke! — megérdemelné, hogy az Isten megbüntesse; — ... és az irigységtől nem tudunk hová lenni. Kain irigyelte Ábel áldozat-illatának kedvességét — és megölte őt; sorsát nem kerülte el. Józsefet eladták «testvérei» — mert szebb ruhája volt; tudjuk azt is, mi történt a gonosz testvérekkel.

Mindezek az emberiség életének kezdetén, még az ószövetségben is, megtörténhettek — de az újszövetségben, melynek hajnalán elhangzottak azok a szavak, melyek Krisztus tanításának gerince — «Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, hogy

ti is úgy szeressétek egymást» (Ju. 13, 34.) — az új idők új parancsa kötelez, a szigorú isteni parancs — szeressétek egymást.

Nyolcszoros «jaj»-t szórt Jézus a farizeusok fejére (Mt. 23, 13—33.), akik csak látszatra cselekedtek és így «szerették» testvéreiket.

A mi társadalmunk is tele van ilyen képmutató farizeusokkal, akikről így jövendölt az ószövetség evangelistája, a nagy Izaiás próféta: «Ez a nép szájával tisztel engem, szíve pedig távol vagyon tőlem». (Iz. 29, 13.) Ez állt az istentiszteletre, ez minden más tettünkre is — vigyázzunk!

Számunkra a nagy Apostol, Szent Pál magyarázta, ő élte e parancsot. Szent János, a szeretett tanítvány, a szeretet apostola; Assiszi Szent Ferenc a szeretet szeráfja — Szent Pál a szeretet himnuszának (I. Kor. 13.) láng-lelkű dainoka. Kövessük az ő tanítását: Jézus tanítása az!

«Ami a testvéri szeretetet illeti — mondja Szent Pál — legyetek egymás iránt gyengédek, a tisztelet dolgában egymást megelőzők». (Róm. 12, 10.) Éppen ezek hiányzanak belőlünk. Szívesebben mondanám, hogy mindezzel ékesek vagyunk — de nem merem, mert talán hazudnék. Mily ritkaság, hogy az Úr fehér asztalánál nevelődő méltóságos asszonyok megfélemedeznek címről, rangról és belevegyülnek a «testvérek» munkájába, s dolgoznak a szent cél érdekében önzetlenül, lélekből. Ez az igazi kereszténység!

Ez az igazi kereszténység azonban csak kivétel. Pedig mindenkinek ilyennek kellene lennie, mert mindenkinek szól a parancs: szeressétek egymást! szeresd felebarátodat!

Hol nevelődnek ezek az igazi, szerető keresztények? Az oltár körül, az Oltáregyesületben — ha . . . ha teljesen az isteni Mesterre, a nagy Nevelőre hagyatkozunk, ha a «sorsot» (jó értelemben!) az Ő kezéből megnyugodva vesszük:

Alárendeltek vagytok? Ne szégyeljétek magatokat! Így van ez a világ kezdetétől és így lesz mindaddig, amíg csak ember lesz a földön. «Készséges akarattal szolgáljatok, mintha az Úrnak tennétek s nem embereknek. Tudjátok, hogy mindenki, ami jót tesz, annak jutalmát veszi az Úrtól, akár szolgálja legyen, akár szabad» — mondja a nagy Apostol. (Ef. 6, 7. 8.)

«És ti gazdák! ugyanazt tegyétek velük, hagyjátok a fenyegetődzést, hiszen tudjátok, hogy nekik is, nektek is Uratok van az égben s nála nincs személyválogatás» — mondja ugyanaz a nagy Apostol, Szent Pál. (Ef. 6, 9.)

Hát nem ez az igazi kereszténység?!

«Urak, — mondja másutt Szent Pál — adjátok meg a szolgálknak azt, ami jogos és méltányos, hiszen tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben». (Kol. 4, 1.) Ti, gazdagok, ti is szolgálk vagytok az egyedüli Úr előtt, a szolgálk szolgálk-testvérei: nincs tehát mivel dicsekednetek.

Szent Pál nagy apostol-testvére, Szent Péter sem hirdet mást: «Szolgálk, engedelmesek legyetek uraitoknak minden félelemmel, nemcsak a jóknak

és szelídeknek, hanem a keményeknek is. Mert az kegyelem, ha valaki Isten iránt való engedelmességből tűri a viszontagságokat, igazságtalanul szenvedvén». (1. Pét. 2, 18. 19.)

Ha Krisztus tanítását ismerjük, egy pillanatig sem kételkedhetünk abban, hogy a kereszténység alapja, legerősebb pillére — a szeretet : igazabb kereszténység — mélyebb szeretet ! Ebből a több szeretetből táplálkozik a tisztelet és gyengédség. Nekünk is ezt a szeretetet kell élnünk és ezt az igazi kereszténységet kiépítenünk !

De honnan merítsünk erőt ehhez a természetfölötti munkához? Az Eucharisziából ! Krisztusi életet kell élnünk : együk a Krisztus-kenyeret ! Merítsünk az élővizek Forrásából (Jn. 6, 35.) ; kérjük az élető Kenyeret : «Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret» (Jn. 6, 34.), kérjük az üdítő Italt : «Uram, add nekem azt a vizet», Jn. 4, 15.)

Ez az igazi kereszténység !

Mikula László.

Decemberi imaszándékunk.

Szeretet gyakorlatok.

Amikor sok baj van — és most igazán van elég — a világon, egyedül a Krisztusi szeretet lehet annak igazi orvosa. Nyújthat segítséget az ész, a tudomány, a hatalom, a részvétel, de *csak a szeretet elég*. Az a szeretet, amelyet az Úr Jézus hozott a földre ; amely nem teoretikus, hanem praktikus. Nemcsak érez és beszél, de cselekszik is. Cselekedetei tiszták és egészen kibírják a világozságot : az Isten tekintetét és ítéletét.

Ilyen szeretetcselekedetért imádkozzunk és legfőképpen azok elmaradásáért engeszteljünk decemberben.

Központi.

Tűz a domboldalon.

(Vége.)

— Ugyan ne gyerekeskedj! — fölényeskedett az öreg. — Elfelejtetd, hogy én már három évtizede kikerültem az iskola padjai közül, azóta pedig sok mindenben mentem keresztül, a hajam is bele fehéredett. Hát valamikor én is hittem, hogy örökké fogok élni, úgy is indultam el az életbe: «ej, haj soha sem halunk meg!» Sajnos, nagyon is hamar elfutottak az évek, ma éppen az bánt, hogy rövid az élet. Szeretném minden fiatal embernek a fülébe kiáltani: siess, használd ki az éveket, nem élsz örökké. Sajnállok mindenkit, aki álmodozó naivitásban fecsérli el ezt a gyönyörű, boldogságot hordozó életet. Micsoda eiképesztő értelmetlenség, mennyi naivitás van a halottak ünneplésében. Az ember szinte megdöbben, mennyi hiszékeny gyermetegség van a felnőtt emberekben is. Gondold csak el, józanul, okosan és elfogulatlanul, hogy ma, amikor az élet gondja elviselhetetlenül nehéz, amikor sok édesanya kenyeret sem tud adni porontyának, hideg és sötét deszkabodékokban fagynak meg az emberek, akkor a temetők roskadoznak a virágtól, ezer és millió gyertya ég el haszontalanul, pedig valahol egy beteg gyermek talán éppen akkor sír fel egy kis világosság utáni rettegésében. Hát mondd, nem az élőké az élet? A halottak leélték éveiket, kimentek az életből, pont és nincs tovább. A temetőkből földbirtokot kellene csinálni, hány nyomorgó jutna belőle kenyérhez, hány munkanélküli munkához. Ideális és zseniális gondolat a halotthamvasztás, csak szerintem még azt a marék port is szét kellene szórni a földeken, nem urnába tartogatni.

Berci megborzadt a pogány elvekre. Az elmondottakban érzett valami igazságot is, csak a tapasztalatlan és romlatlan szíve nem tudta, hogy Tarna mint valami ügyes kártyajátékos keveri össze a mértéktelen pazarlást a kegyelettel, hogy aztán szembe állíthassa a felebaráti szeretetlenséggel.

— Szóval, szerinted nem lesz föltámadás, viszontlátás? — kérdezte szomorúan Berci.

Tarna türelmetlenül leintette:

— Na hát ne beszéljünk erről. Túlságosan fiatal vagy még, naivabb, mint hittem. Te az elveidet Prohászktól majmolod, neked bizonyára Bangha páter és Tóth Tihamér az ideáljaid — mondta, miközben kísérletet tett, hogy Berci könyvét kezeibe kaparintsa. A fiú készségesen nyitotta fel.

— Gárdonyit olvastam, most véletlenül nem az ideáljaimat — mosolygott. — Hallgasd csak mit ír, hiszen éppen illik beszélgetésünkhöz. — Fellapozta és olvasni kezdte:

«Ha a mi életünk csak addig tart, ameddig testünk, mi haszna, hogy az élet kifényesítette a mi lelkünket. Mi haszna, hogy akik előttünk éltek és átadták nekünk a lelkük műveltségét, mi azt tovább adjuk, míg nem az utolsó emberrel belefagy a hóba».

«Lehetetlen, hogy az a nagy Valaki, akinek légkisebb munkáiban is gondolat ékeskedik, csupán azért csinálta ezt a sok egybefüggő alkotást, hogy ismét porba ejtse.»

«Aki mindent alkotott, nem terítette elének az ő plánját, mint ahogy az apa nem beszél az ő terveiről kicsiny gyermekének, hiszen meg sem értené.

«Az üveg keményebb a kőnél és mégis átszáll rajta a napsugár. Ami testünk puhább a földnél is, miért ne szállhatna át rajta a lélek, amely a napsugárnál is finomabb.»

«Én azt gondolom, hogy amikor tekintetünk lépten-nyomon az Alkotó csodáit láthatja, ami testünket is elfogadhatjuk egy valami olyan alkotásnak, amelyet az Alkotó nem gondolat nélkül helyezett a földre. De mert a földön minden ideiglenes, testünk is csak ideiglenes. A finomabbik részünk felszáll a test romlása után, mint ahogy a harmatcsepp eltűnik, ha a nap ereje megérinti a milliányi mérföldre magas világtérből.»

«Emberi ésszel isteni munkát bírálni nem lehet!» (Krisztus bankója.)

— Köszönöm, elég volt, sok is! — vágott bele Tarna a felolvasásba. — De hát bizonyít ez valamit? Üres szavak, no meg főképpen kenyérkereset egy író részéről. Különben szerinte is test többé nincs, csak lélek van. Hát akkor mire való a semmi, a por fölé virágot hordani, méceszt gyujtani?

— Szimbolumnak, hogy a hit fénye, világossága beragyogja a sír vigasztalanságát is — próbálta megvédeni Berci a szeretet sugallta kegyeletet. De Tarna felkelt helyéről és készülődni kezdett. Berci elhallgatott, ajkára fájó vonás keményedett, tekintete belemerült az ablakon át a ködös novemberbe.

— Én itt leszálok, jó munkát — nyújtotta kezét Tarna — köszöntöm anyádat.

Berci felállt, elfogadta a jobbot, de olyan sírhatnékja volt, hogy nem mert megszólalni, némán meghajtotta magát. Tarna leszállt, az ablak alól még egyszer feltekintett a fiúra. Berci csalódott szomorú tekintettel nézett vissza s az öregnek megmozdult a szíve. Határozottan sajnálta Bercit. Mire a vonat lámpája eltűnt, ő is lerázta magáról a lelkifurdalást. Csodálkozva nézett körül az ismeretlen állomáson.

— Mi az? eltévesztettem az állomást?

— Hová méltóztatott volna? — kérdezte udvariasan az állomásvezető.

— Fenyőadácsra.

— A téli menetrend szerint csak feltételesen áll meg Fenyőadácson. Jelezni kellett volna a kalauznak. Ha uraságod jól kilép itt a tanyák mentén, negyven perc alatt eléri az uradalmat.

Tarna elharapott valami jókívánságot, de mit tehetett, nekivágott az útnak. Nagy igyekezettel indult el, a tanyák felől vad kutyaugatás kísérte jó darabon, az ablakokon átszűrődő gyenge lámpafény irányt mutatott. De csakhamar kialudtak a szentjánosbogarak, sűrű köd ereszkedett köréje

és félelmetes csend kísérte. Feltolakodó idegességét legyűrte, megpróbált fűtőrézteni; bosszusan állapította meg, hogy nem jut eszébe semmiféle dallam, hát abba hagyta. Fölázott utak, mocsaras mezők következtek, a nyirkos éjszaka belefojtott minden igyekezetet. A járása is elchezedett, veríték verte ki a homlokát. Most már a foga között szitkozódott is, de meg is bűnhődött érte, vizenyős árokba lépett, hokáig süppedt a hideg lébe. Alig bírt megszabadulni a marasztaló sártól, vadászeszizmája mázsányi súlyú lett. Öngyújtója világánál megnézte mennyi ideje gyalogol s ijedten látta, hogy már egy teljes órája. Féktelen türelmetlenség öntötte el. Fölnézett az égre, de az feketén, csillagtalanul aludt. Elszántan ment tovább. Nemsokára érezte, hogy újra a fölázott úton, a mocsaras mezőkön jár. A szíve nyugtalanul megdobbant, csak nem kell így bolyongania reggelig? Amikor pedig hajszálon mult, hogy a vizes árokba másodszor is bele esik, félelemtől eltelve kiáltozni kezdett: Hahó! emberek! segítség! Senki, semmi sem felelt. Megint felnézett az égre, ahonnan most mintha Berci szomorú szemei néztek volna a felhők mögöl. Hideg borzongás szántott végig a hátán s büszkeségét feladva felkiáltott az égre:

— Uram segíts, mert itt veszek.

Mégegyszer összeszedte minden erejét s egy gondolattól megkapatva, ellenkező irányba fordult. Alig akart hinni a szemének. Nem is nagyon messze tőle tűz égett a domboldalon. Felujjongott. Ha nem az idegei csalják, hát akkor pásztortűz és nemsokára megmelegsik ott. A tűz fénye kialvóban volt, de még birkózott a ködös éjszakával. Tarna csaknem futva ment, hogy el ne veszítse szem elől. A távolság egyre fogyott, a tűz pedig nem hogy kialudt, de egyre nőtt, szétterült és mikor egészen közel érte, apró lángokra szakadt. Tarna csak akkor eszmélt fel a valóságra, hogy halottak napja van és a síron az emlékezés fénybogárkái égnek. Mintha valaki fülébe kiáltotta volna a fenhéjázó szavakat: «mire való a por, a semmi fölé virágot hordani, mécesst gyújtani?» és most a szíve hálásan felelte «talán csak azért, hogy egy emberéletet ma megmentsen, hogy a parányi fénye nekem utat mutasson». Határtalan megszégyenülést érzett. Az ajka ugyan dacosan megrándult, de a lelke puha volt, jó érzések melegítették. Harmadszor is felnézett az égre, derengett a hajnal, Tarna imádságos áhítattal beszélt hozzá:

— Van Isten, jó az Isten. Igazad van Bercikém, emberi ésszel isteni munkát bírálni nem lehet.

Király Ödönné.

=====

Az oltáregyesületi kérvények beadásának ideje az esztergomi főegyházmegyében dec. 30-ig, a többi egyházmegyékben — az egyházmegyei igazgató urakhoz — dec. 15-ig terjed. (Náluk azért korábban, hogy azokat véleményezve még dec. 30-ig beküldhessék a budapesti országos Központba.) Ne feledkezzünk meg erről, mert a később érkezett kérvények már csak egy évvel később nyerhetnek elintéztést.

Felelős szerkesztő: dr. Mátyás Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.